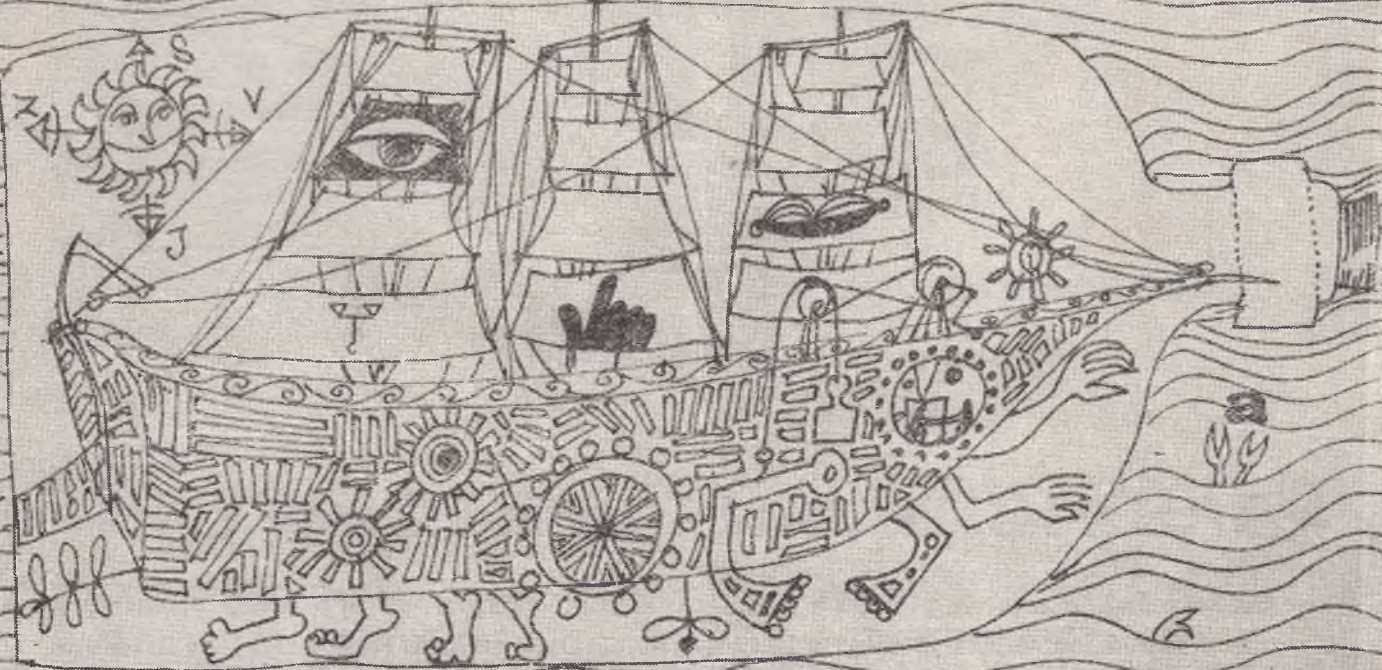



8338 4
VA
DIVADLO PETRA BEZRUČE OSTRAVA
al i
OO



iz n bizech

NEZVYKLÉ  PROFESORA KAŇKY
PŘÍBĚHY

BĀSNIČKY JANA BRZECHWY

Jan Brzechwa je autorem příběhu o profesoru Kaňkovi. Napsal to vyprávění, protože má ohromně rád fantastické příběhy, a když je píše náramně se baví. Polské děti Jana Brzechwu dobře znají. Píše pro ně knížky, jejichž náměty hledá v současném životě. Nejraději mají jeho bajky a básničky, většinou veselé. Píše o zvířátkách, ptácích, hmyzu, o věcech a lidech. Všechny básně mají něco společného: humor, vtip, slovní hravost, jednoduše řečeno — smysl pro smích a veselí. Nebojí se veselého nesmyslu, nadsázky, krkolomných představ, proto Brzechwovy verše tak oplývají rozmarnou fantazií.

Básník si bere na mušku žalobníčky, chlubily, nadutce, tvory samolibé, mlsouny, dětské špinďíry a jiné zlovolníky. A protože tak činí s největší zábavností, jeho šípy míří přímo do terče. Ostatně sami se můžete přesvědčit jak píše Jan Brzechwa. V programu Vám otiskujeme básničky z knížky »Ptačí klepy«. Tady jsou. Přeložil je do češtiny Jan Pilař.

Žáci profesora Kaňky
mají jméno jen na A;
všichni jedli vtipnou kaši,
každý olej v hlavě má.
Netrápí nás černý kašel,
nehrozí nám spalničky.
Ať žije náš Ambrož Kaňka,
řídá naší školičky.

Tara — ram — tam — tam
tara — ram — tam — ta.
Ať žije náš Abrož Kaňka,
řídá naší školičky.

Kdo se učí kaňkopisu,
v kaňkoknihách může číst,
porozumí různým tvarům,
určí kterýkoliv list.

»Písnička ze hry«

TÝDEN

Že má týden sedm dětí?
Jsou to dni a ty dni letí.

Hledejte je, kdepak jsou?
Jak mohou, tak utečou.

Pondělí má nové boty,
hledá kočku od soboty.

Úterý zas láká středu:
»Pojďme nosit sítem vodu!«

Čtvrtek přesně podle míry
zašítí chce v nebi díry.

A když došlo na pátek roztrhl si kabátek.
A tak celou sobotu měli ještě robotu.
V neděli se teprv smály,
dosyta si odpočaly.

V noci týden vstal a řekl:
»Kampak utek pondělek?«

Pondělek má nové boty,
hledá kočku od soboty —
a t a k d á l . . .

JAN BRZECHWA :: NEZVYKLÉ,

?!&^

Přeložil: JOSEF JANÍK, Režie: JOSEF JANÍK, Výtvarník: OTAKAR SCHINDLER,

Hudba: JAN TOMŠÍČEK, Choreografie: LEA JANEČKOVÁ,



HRAJÍ:

PROFESOR KAŇKA	BOHUSLAV ČVANČARA
ADÁMEK NEZHŮDKA	OTAKAR PRAJZNER
ALOIS BUBLINA	JINDŘICH DVOŘÁK
FILIP	JAN FILIP
TOMEK BONBÓNEK	IVAN MISAŘ
KAPITÁN PALEMON	OTAKAR JANDA
OCELOVÝ JEŽEK	MARIE VIKOVÁ
PAN ČOČKA	MILAN KOUTNÝ
RYTÍŘ TŘEŠTIMIL	JERONÝM HORÁK
1. Mařenka	JANA POSTLEROVÁ
2. Mařenka	MILADA ALBÍNOVÁ

PŘÍBĚHY PROFESORA KAŇKY

Text sleduje: SOŇA ŠIMBEROVÁ, Představení řídí: LÍDA NAAROVÁ.

Premiéra 13. října 1972



PRVNÍ BAJKAŘ
DRUHÝ BAJKAŘ
KRÁLOVNA ÁBA
ÁB
PATENTONIUS
DON PEDRO
PRVNÍ ZÁVODNÍK
DRUHÝ ZÁVODNÍK
TŘETÍ ZÁVODNÍK
ČTVRTÝ ZÁVODNÍK
PÁTÝ ZÁVODNÍK
ZŘÍZENEC

LUDEK ELIÁŠ
MILAN SOVA
LUDMILA BEDNÁŘOVÁ
JAROSLAV TĚŠITEL
?
VÁCLAV ROŠTLAPIL
|
JAN ODL
|
JAROSLAV FUKALA

HRAJÍ:

ŽELVA

To ví i hloupý mezek,
že želva zvolna leze.
Chtěje ji dráždit trochu,
dorážel jeden z hochů:
»Jakpak to želvo jdete,
tak sebou trochu hněte!
Copak je věc to možná,
vy, bytost čtveronožná,
vláčíte nohy stěží!

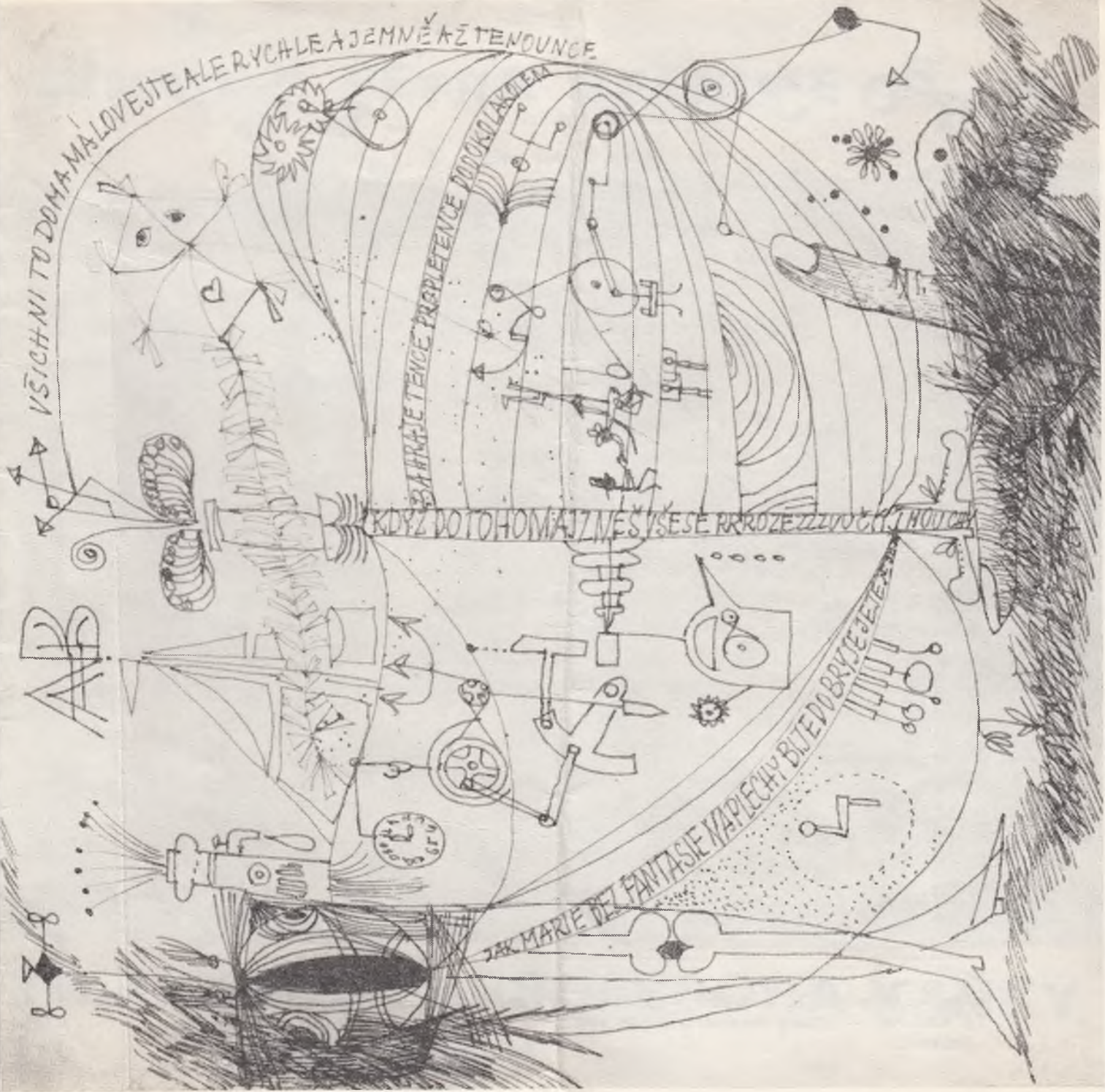
I slimák lépe běží!«
Želva zabručí skoupě:
»Takové řeči hloupě!
Kdyby ti jen pro kratochvíli
chalupu na hřbet naložili,
mohl bys rychle chodit
a potom nemarodit?«
Řekla a loupla okem,
odešla želvím krokem.

PSÍ SMUTKY

Na břehu modravé říčky
malé smutky souží psíčky.

První se hlásí, už je tady:
že není dovoleno lézt do zahrady,
druhý — že voda nechce být suchá,
třetí — že moucha bzučí u jejich ucha
a ještě, že kocour chrápe až běda,
že slípka se prostě chytit nedá,
že není možné kousnout souseda do nohy
a že nepadá klobása z oblohy.
Poslední smutek je proto tak těžký,
že člověk jede a pejsek musí utíkat pěšky.

Ale stačí nalít do misky mlíčko
a hned jím není smutno nad modravou
říčkou.



VŠICH NI TO DOMA MA LOVEJTE ALE RYCHLE AJEMNĚ KŽ TENOUNCE

BAHRAJE TENCE PRPLETENE POKKILAKOLEA

KDYŽ DO TOHOMA JI NEŠ VŠE SE PRROZE ZZZVOČÍ THOUČY

JARK MARIE VEZ FANTASIE MAPLECHY BUEJDO BRUJEJE

AB

GRU

**Fantazie, to je snění
bez kterého radost není,
to jsou oči dokořán
na svět, který nám byl dán.**

**Fantazie, to je mládí,
které k dobrodružství svádí,
to je touha objevit,
co všechno by mohlo být.**

**Fantazie, to jsou křídla,
aby srdce nevystydla,
aby člověk jako host
navštívil svou budoucnost.**